

Ministeriet Statsbanernes Opmærksomhed paa Forholdet. De havde allerede da taget det op til en særlig Undersøgelse; denne Undersøgelse vil blive fremskyndet saa meget som muligt, og forhaabentlig vil man i den nærmeste Fremtid kunne faa gennemført en Forbedring af Overkørselsforholdene der. Hvorvidt denne skal gaa ud paa, at man vil have Bomme ved Overkørselen — saaledes som forskellige Foreninger, hvis Andragende er indkommet i Gaar, ønsker det —, eller man skal have en Viadukt, eller paa hvad Maade det skal være, det tør jeg ikke udtale mig om i Øjeblikket; men jeg erkender, at der maa gøres noget for at forbedre Forholdene, og hvad der maa gøres, det maa ogsaa gøres snart.

Endelig skal jeg til Slutning omtale en Henvendelse fra det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen angaaende Perrontunnelen paa Odense Station. Det ærede Medlem var inde paa, at man burde bygge endnu en Tunnel. Det vil imidlertid medføre en Udgift, som løseligt anslaaet vil blive ca. 100 000 Kr.; og at tilvejebringe en Gangbro fra Østre Stationsvej til Jarlsberggade, som det ærede Medlem ogsaa var inde paa, vil formentlig koste et lignende Beløb eller snarere noget mere. Og hvad der vil være en Ulempe, saavel ved en Tunnel til som ved en Gangbro, er, at der vil opstaa forøgede Driftsudgifter paa Grund af den forøgede Billetkontrol. Begge disse Foranstaltninger, som blev forslaaet af det ærede Medlem, vil altsaa blive ret kostbare baade med Hensyn til Anlæg og Drift, og de kan neppe siges at være paakrævet i Øjeblikket. Imidlertid er det jo saaledes paa Odense Station, at naar de rejsendes Antal er meget stort, kan der der som andetsteds blive nogen Trængsel, hvis de skal igennem „Møllen“. Derfor vil man fra Statsbanernes Side have sin Opmærksomhed henvendt paa, om ikke der kan gøres noget i den Tunnel, som allerede findes, for at bøde paa de Forhold, som det ærede Medlem gjorde opmærksom paa.

Til disse Bemærkninger kan jeg indskrænke mig, idet jeg mener hermed at have svaret i alle Tilfælde paa de vigtigste af de Forespørgsler, som er rettet til mig.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Jeg skal først besvare forskellige

Spørgsmaal og Henvendelser, som under denne første Behandling af Finansloven er rettet til mig.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen, bebøjedede mig, at jeg havde udvist ringe Evne til Sparsommelighed med Hensyn til Landbrugets Bevillinger, idet han anførte en Stigning i Regnskaberne fra 1919—20 til 1921—22 paa 4,4 Mill. Kr. og til Sammenligning anførte, at Tilskuddene til Handel og Industri i det samme Tidsrum var gaaet ned med 45 000 Kr. Saaledes som det ærede Medlem anførte disse Tal, var det aabenbart Hensigten, at Tinget skulde faa den Opfattelse, at medens der med rund Haand i de to sidste Aar er øst Penge ud til Landbruget, har Regeringen med den største Karrighed beskaaret Bevillingerne til de andre Erhverv. Dette er imidlertid ikke Tilfældet; heller ikke det omvendte er Tilfældet. Sandheden er den, at Regeringen i saa Henseende har forholdt sig ganske ens overfor de forskellige Erhverv, idet den har set sig nødsaget til at stille sig afvisende overfor Krav om nye Bevillinger, som ikke var særlig paakrævet af den foreliggende Situation, og har maattet nøjes med — det gælder Landbruget, saa vel som det gælder de andre Erhverv — at gennemføre de ved særlige Love eller paa Finanslov for tidligere Aar fastlagte Foranstaltninger. Det er Dyrtiden i Forbindelse med Lønningsloven af 12. September 1919 samt Bestræbelserne for at afhjælpe Arbejdsløsheden, der er Hovedaarsagerne til Stigningen i Landbrugsministeriets Bevillinger fra 1919—20 til 1921—22, men om Indførelse af nye Bevillinger til Landbruget eller om særlige Begunstigelser til Landbruget er der ikke Tale.

Paa alle Konti under Landbrugsministeriet findes der som Følge af de nævnte Aarsager en større eller mindre Stigning. Jeg skal ikke trætte ærede Medlemmer med at nævne dem alle, men jeg skal indskrænke mig til at omtale de mest betydende. Der er paa Landbohøjskolen en Stigning paa 463 000 Kr. i disse to Aar, en Stigning, der dels hidrører fra den i 1918 vedtagne Omordning af Højskolens Undervisning og dels skyldes Lønforhøjelser og dels naturligvis den almindelige Dyrtid. Selvfølgelig er der for andre tilsvarende